Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 704 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. COPPENS**
Dr. Emiel Van Winckellaan 60-62
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 27 april 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 januari 2026 houdende de verwerping van een aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene (bijlage 17).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'RvV-wet').

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 29 april 2026 met refertenummer 138347.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is afkomstig uit India en werkte van 6 januari 2020 tot en met 5 september 2025 als gedetacheerde werknemer voor rekening van de buitenlandse werkgever X

Op 5 september 2025 starte de verzoekende partij als werknemer te werken bij X

Op 19 november 2025 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene.

Op 19 januari 2026 verwierp de verwerende partij de aanvraag tot het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene, betekend op 27 maart 2026. Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"Gelet op artikel 15 BIS van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De aanvraag om machtiging tot vestiging/tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene ingediend op 19.11.2025 door P., V. R. M. R. geboren te Markapur op (…)1979
nationaliteit: India, is verworpen.

REDEN VAN DE BESLISSING:
- aanvraag voorbarig :
Betrokkene heeft voorafgaand aan de indiening van de aanvraag nog géén vijf jaar legaal en ononderbroken verblijf in België zoals bepaald in artikel 15 bis, §1 en §2 van de wet van 15.12.1980. Het tijdelijke verblijf van betrokkene in het kader van zijn detachering als werknemer voor rekening van de buitenlandse werkgever TATA CONSULTANCY SERVICES LIMITED Nariman 400021 Mumbai, India (van 06.01.2020 tem 05.09.2025) wordt uitgesloten bij de berekening van de 5 jaar verblijf. Detachering wordt aanzien als een verblijf uitzonderlijk om redenen van tijdelijke aard (art.15BIS §1, 5° van de wet van 15.12.1980).
Artikel 15 bis, §2 van de voornoemde wet stelt : "bij het berekenen van het in § 1, eerste lid, bedoelde verblijf van vijf jaar wordt geen rekening gehouden met de in § 1, tweede lid, 5° en 6°, bedoelde periode of perioden."
Detachering wordt tevens uitdrukkelijk uitgesloten in de EU-richtlijn 2003/109/EG betreffende de status van langdurig ingezetene.
Bijgevolg kan enkel het verblijf als werknemer bij THE SIXTH DIMENSION BV, (…) / KBO nr.:(0643454052) (05.09.2025-19.11.2025) waarbij hij was tewerkgesteld onder een lokaal contract tot aan de datum van de indiening van de bijlage 16 in rekening worden gebracht. Hij heeft momenteel een aanvraag tot hernieuwing van de gecombineerde vergunning ingediend bij een andere Belgische werkgever (lokaal contract). Betrokkene kan een nieuwe aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene indienen vanaf 05.09.2030.

Een aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene houdt ook steeds een aanvraag om machtiging tot vestiging is. De aanvraag om machtiging tot vestiging wordt geweigerd omdat betrokkene niet voldoet aan artikel 14 van de wet van 15.12.1980: betrokkene is nog niet gemachtigd om voor onbeperkte tijd in het Rijk te verblijven. Hij is nog in het bezit van een A-kaart oftwel een verblijfstitel met tijdslimiet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3, lid 2, sub e van richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezeten onderdanen van derde landen, van de artikelen 15 en 15bis, §1 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"Artikel 3, lid 2, sub e, van richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezeten onderdanen van derde landen, stelt:

1. Deze richtlijn is van toepassing op onderdanen van derde landen die legaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven.

2. Deze richtlijn is niet van toepassing op onderdanen van derde landen die:

a) in een lidstaat verblijven voor een studie of een beroepsopleiding;

b) toestemming hebben in een lidstaat te verblijven uit hoofde van een tijdelijke bescherming of op diezelfde grond toestemming om aldaar te verblijven hebben aangevraagd en een beslissing over hun status afwachten;

c) toestemming hebben in een lidstaat te verblijven uit hoofde van subsidiaire vormen van bescherming, overeenkomstig internationale verplichtingen, nationale wetgevingen of de praktijk van de lidstaten, of die op diezelfde grond toestemming om aldaar te verblijven hebben aangevraagd en een beslissing over hun status afwachten;

d) vluchteling zijn of een verzoek om erkenning als vluchteling hebben ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is gegeven;

e) in een lidstaat verblijven uitsluitend om redenen van tijdelijke aard, als au pair of als seizoenarbeider, of als gedetacheerd werknemer van een dienstverlener in het kader van grensoverschrijdende dienstverlening,

of als verlener van grensoverschrijdende diensten, of in gevallen waarin hun verblijfsvergunning formeel beperkt is;

f) een juridische status hebben die valt onder de bepalingen van het Verdrag van Wenen inzake diplomatiek verkeer van 1961, het Verdrag van Wenen inzake consulaire betrekkingen van 1963, het Verdrag van New York inzake speciale missies van 1969, of het Verdrag van Wenen inzake de vertegenwoordiging van staten in hun betrekkingen met internationale organisaties met een universeel karakter van 1975.

3. Deze richtlijn geldt onverminderd de gunstiger bepalingen van:

a) bilaterale of multilaterale overeenkomsten tussen de Gemeenschap of de Gemeenschap en haar lidstaten enerzijds en derde landen anderzijds;

b) reeds voor de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn tussen een lidstaat en een derde land gesloten bilaterale overeenkomsten;

c) het Europees Vestigingsverdrag van 13 december 1955, het Europees Sociaal Handvest van 18 oktober 1961, het gewijzigd Europees Sociaal handvest van 3 mei 1987 en het Europees Verdrag inzake de rechtspositie van migrerende werknemers van 24 november 1977.

Art. 15, §1 Vreemdelingenwet stelt:

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en behoudens wanneer de vreemdeling die erom verzoekt zich in een van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, voorziene gevallen bevindt, wordt de machtiging tot vestiging verleend aan de vreemdeling die bewijst dat hij gedurende vijf jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk heeft verbleven

Art. 15bis, §1 Vreemdelingenwet stelt:

Behalve indien redenen van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzetten, moet de status van langdurig ingezetene worden verleend aan een vreemdeling die geen burger is van de Europese Unie, die voldoet aan de voorwaarden van § 3 en die een legaal en ononderbroken verblijf in het Rijk bewijst in de loop van vijf jaar die onmiddellijk voorafgaan aan zijn aanvraag voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene.

Het eerste lid is niet van toepassing op de vreemdeling die:

1°gemachtigd is in het Rijk te verblijven om te studeren of om een beroepsopleiding te volgen;

2°gemachtigd is in het Rijk te verblijven krachtens een tijdelijke bescherming of op deze grond een verblijfsmachtiging heeft aangevraagd en een beslissing over de status afwacht;

3°gemachtigd is in het Rijk te verblijven krachtens een andere vorm van bescherming dan de internationale bescherming of op deze grond een verblijfsmachtiging heeft aangevraagd en een beslissing over de status afwacht;

4°een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen;

5°in het Rijk verblijft uitsluitend om redenen van tijdelijke aard;

6°een juridische status heeft die valt onder de bepalingen van het Verdrag van Wenen van 18 april 1961 inzake diplomatiek verkeer, het Verdrag van Wenen van 24 april 1963 inzake consulaire betrekkingen, het Verdrag van New York van 8 december 1969 inzake de speciale missies, of het Verdrag van Wenen van 14 maart 1975 inzake de vertegenwoordiging van staten in hun betrekkingen met internationale organisaties met een universeel karakter;

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stelt:

Art. 2 De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3 De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

In dit dossier blijkt dat de aanvraag status langdurig ingezetene weliswaar is ingediend vanuit een verblijf met beperkte duur, doch niet vanuit een verblijf dat conform art. 15bis §2 zou zijn uitgesloten.

Er ligt met andere woorden geen dossier voorhanden waarbij verzoeker als op dat moment 'gedetacheerde' een aanvraag langdurig ingezetene indient, doch wel degelijk vanuit de rechtspositie als werknemer van een Belgische werkgever.

Verzoeker bekwam immers op 23 oktober 2025 een gecombineerde vergunning (bijlage 46) voor tewerkstelling bij de Belgische werkgever 'The Sixth Dimension' met ondernemingsnummer 643.454.052.

Op 19 november 2025 werd de aanvraag machtiging tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene ingediend, met dus de bestreden beslissing als antwoord.
Het Hof van Justitie stelde in haar arrest C-502/10 (Singh) immers:

Artikel 3, lid 2, sub e, van richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezeten onderdanen van derde landen, moet in die zin worden uitgelegd dat onder het begrip „verblijfsvergunning [die] formeel beperkt is" niet een aan een specifieke groep personen toegekende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd valt waarvan de geldigheid onbeperkt kan worden verlengd, zonder echter uitzicht te geven op verkrijging van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, voor zover een dergelijke formele beperking de onderdaan van een derde land niet belet zich duurzaam in de betrokken lidstaat te vestigen; het staat aan de verwijzende rechter om dit na te gaan.

Deze rechtspraak werd in de Belgische rechtsorde onder meer toegepast in twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen , weliswaar niet bij een aanvraag machtiging statuut langdurig ingezeten door een eerder gedetacheerd werknemer, doch door een aanvrager die de jaren voordien met een studentenvisum in ons land verbleef.

In haar arrest d.d. 11 juli 2024 (309552) stelt de Raad ondermeer:

Le Conseil estime par conséquent que la motivation de l'acte ataqué ne permet pas de comprendre suffisamment sur quels éléments la partie défenderesse se fonde pour décider que l'autorisation de séjour accordée à la fin des études pour la recherche d'un emploi constituerait « une autorisation de séjour non renouvelable accordée exclusivement pour des motifs à caractère temporaire ». En effet, la circonstance selon laquelle cette autorisation de séjour est temporaire et non renouvelable ne suffit pas pour déterminer que le requérant résiderait sur le territoire « exclusivement pour des motifs à caractère temporaire ». S'il ne revient certes pas à la partie défenderesse d'exposer les motifs des motifs de la décision, la partie défenderesse n'en reste pas moins tenue de motiver sa décision de manière à perme[re au requérant de comprendre les raisons de son refus pour pouvoir les critiquer utilement.

Surabondamment, le Conseil observe que, depuis son arrivée en Belgique en 2013, sous couvert d'un visa pour études, le requérant a notamment introduit une demande d'autorisation de séjour post-études sur la base de l'article 61/1/9 de la loi du 15 décembre 1980. Il a été autorisé au séjour sur cette base par la partie défenderesse le 4 avril 2023 et s'est vu délivrer une carte A à ce titre. Comme le relève la partie requérante dans son mémoire de synthèse, ce type d'autorisation de séjour est accordée pour la recherche d'un emploi ou la création d'une entreprise, lesquels peuvent se trouver sur le territoire belge. Dès lors, le Conseil estime qu'il n'est pas raisonnable de considérer que ce dernier séjourne sur le territoire « exclusivement pour des motifs à caractère temporaire » au sens de l'article 15bis, §1er, alinéa 2, 5°, de la loi du 15 décembre 1980, en telle sorte que le Conseil s'interroge sur la possibilité, en toute hypothèse, d'appliquer au requérant l'exception prévue par cette dernière disposition.

In haar arrest d.d. 11 april 2025 (324 956) stelt de Raad verder:

Dès lors, le Conseil estime que la partie défenderesse a violé l'article 15bis, § 1er, alinéa 2, 5°, de la loi du 15 décembre 1980, en estimant, dans la décision attaquée que « ce séjour est par essence même limité et donc temporaire » (le Conseil souligne). Le fait de mentionner qu' « [à] défaut de l'obtention d'un travail ou de la création d'une entreprise, [l'autorisation de séjour de la partie requérante a pris] de facto fin » ne permet pas plus de rencontrer la définition de séjour « exclusivement pour des motifs à caractère temporaire » telle qu'elle résulte de la jurisprudence de la CJUE et qui implique que « dès le début du séjour », celui-ci ait « été exclusivement prévu pour une courte durée ».
…

L'argumentation tenue par la partie défenderesse, en termes de note d'observations, selon laquelle « [e]n l'espèce, il ressort du dossier administratif que la partie requérante s'est vue [sic] délivrer, le 4 avril 2023, une

autorisation de séjour – après les études en vue de trouver un emploi ou de créer une entreprise sur base de l'article 61/1/9 de la loi du 15 décembre 1980, séjour valable jusqu'au 31 octobre 2023. Force est de constater que le séjour post-études est strictement limité et lié à l'obtention d'un emploi, et est non-renouvelable, de sorte que ce séjour est par essence même limité et donc temporaire. L'autorisation de séjour concernée mentionne explicitement que le séjour est limité à une durée maximale de 12 mois, non renouvelable, en vue de rechercher un emploi ou créer une entreprise. À défaut de l'obtention d'un travail ou de la création d'une entreprise, l'autorisation de séjour prend de facto fin. Il en découle que la limitation du permis en question empêche l'installation durable du ressortissant du pays Ders dans l'Etat membre concerné. […] La circonstance que sa situation n'est pas retenue dans les exemples cités par l'article 3, § 2, sous e), de la directive n° 2003/109 est également invoquée sans aucune pertinence dès lors que la CJUE a estimé, dans son arrêt Singh précité, que les cas de séjour temporaire ne se limitaient pas aux exemples repris par ce[e disposition », ne saurait énerver ces constats.

Door in haar bestreden beslissing onder meer te stellen dat:

"Een aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene houdt ook steeds een aanvraag om machtiging tot vestiging in. De aanvraag om machtiging tot vestiging wordt geweigerd omdat betrrokkene niet voldoet aan artikel 14 van de wet van 15.12.1980: betrokkene is nog niet gemachtigd om voor onbeperkte tijd in het Rijk te verblijven. Hij is nog in het bezit van een A-kaart oftewel een verblijfstitel met tijdslimiet."

Schendt verwerende partij aldus artikel 3, lid 2, sub e, van richtlijn 2003/109/EG, art. 15 en 15bis Vreemdelingwet, art. 2 en 3 van de Wet betreffende uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

In casu werd de bestreden beslissing genomen met toepassing van artikel 15bis van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§1. Behalve indien redenen van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzetten, moet de status van langdurig ingezetene worden verleend aan een vreemdeling die geen burger is van de Europese Unie, die voldoet aan de voorwaarden van § 3 en die een legaal en ononderbroken verblijf in het Rijk bewijst in de loop van vijf jaar die onmiddellijk voorafgaan aan zijn aanvraag voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene.

Het eerste lid is niet van toepassing op de vreemdeling die :

1° gemachtigd is in het Rijk te verblijven om te studeren of om een beroepsopleiding te volgen;
2° gemachtigd is in het Rijk te verblijven krachtens een tijdelijke bescherming of op deze grond een verblijfsmachtiging heeft aangevraagd en een beslissing over de status afwacht;
3° gemachtigd is in het Rijk te verblijven krachtens een andere vorm van bescherming dan de internationale bescherming of op deze grond een verblijfsmachtiging heeft aangevraagd en een beslissing over de status afwacht;

4° een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen;
5° in het Rijk verblijft uitsluitend om redenen van tijdelijke aard;
6° een juridische status heeft die valt onder de bepalingen van het Verdrag van Wenen van 18 april 1961 inzake diplomatiek verkeer, het Verdrag van Wenen van 24 april 1963 inzake consulaire betrekkingen, het Verdrag van New York van 8 december 1969 inzake de speciale missies, of het Verdrag van Wenen van 14 maart 1975 inzake de vertegenwoordiging van staten in hun betrekkingen met internationale organisaties met een universeel karakter."

Artikel 15 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 3 van Richtlijn nr. 2003/109/EG, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert. Artikel 3 van voormelde richtlijn bepaalt:

"1. Deze richtlijn is van toepassing op onderdanen van derde landen die legaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven.
2. Deze richtlijn is niet van toepassing op onderdanen van derde landen die:
a) in een lidstaat verblijven voor een studie of een beroepsopleiding;
b) toestemming hebben in een lidstaat te verblijven uit hoofde van een tijdelijke bescherming of op diezelfdegrond toestemming om aldaar te verblijven hebben aangevraagd en een beslissing over hun status afwachten;
c) toestemming hebben in een lidstaat te verblijven uit hoofde van subsidiaire vormen van bescherming, overeenkomstig internationale verplichtingen, nationale wetgevingen of de praktijk van de lidstaten, of die op diezelfde grond toestemming om aldaar te verblijven hebben aangevraagd en een beslissing over hun status afwachten;
d) vluchteling zijn of een verzoek om erkenning als vluchteling hebben ingediend waarover nog geendefinitieve beslissing is gegeven;
e) in een lidstaat verblijven uitsluitend om redenen van tijdelijke aard, als au pair of als seizoenarbeider, of als gedetacheerd werknemer van een dienstverlener in het kader van grensoverschrijdende dienstverlening, of als verlener van grensoverschrijdende diensten, of in gevallen waarin hun verblijfsvergunning formeel beperkt is;
f) een juridische status hebben die valt onder de bepalingen van het Verdrag van Wenen inzake diplomatiek verkeer van 1961, het Verdrag van Wenen inzake consulaire betrekkingen van 1963, het Verdrag van New York inzake speciale missies van 1969, of het Verdrag van Wenen inzake de vertegenwoordiging van staten in hun betrekkingen met internationale organisaties met een universeel karakter van 1975."

Artikel 4 van de voormelde Richtlijn 2003/109/EG luidt als volgt:

"1. De lidstaten kennen de status van langdurig ingezetene toe aan onderdanen van derde landen die legaal en ononderbroken sedert de vijf jaar onmiddellijk voorafgaand aan de indiening van het desbetreffende verzoek op hun grondgebied verblijven.
2. Perioden van verblijf voor de in artikel 3, lid 2, onder e) en f), vermelde redenen worden niet in aanmerking genomen bij de berekening van de duur van het in lid 1 bedoelde verblijf."

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat het verblijf van bepaalde duur dat de verzoekende partij initieel had in België, niet kan meegerekend worden in de wettelijke periode van vijf jaar zoals voorzien door de Vreemdelingenwet. Zij motiveert dit als volgt:

"*Betrokkene heeft voorafgaand aan de indiening van de aanvraag nog géén vijf jaar legaal en ononderbroken verblijf in België zoals bepaald in artikel 15 bis, §1 en §2 van de wet van 15.12.1980. Het tijdelijke verblijf van betrokkene in het kader van zijn detachering als werknemer voor rekening van de buitenlandse werkgever TATA CONSULTANCY SERVICES LIMITED Nariman 400021 Mumbai, India (van 06.01.2020 tem 05.09.2025) wordt uitgesloten bij de berekening van de 5 jaar verblijf. Detachering wordt aanzien als een verblijf uitzonderlijk om redenen van tijdelijke aard (art.15BIS §1, 5° van de wet van 15.12.1980)." en "Bijgevolg kan enkel het verblijf als werknemer bij THE SIXTH DIMENSION BV, (…) / KBO nr.:(0643454052) (05.09.2025-19.11.2025) waarbij hij was tewerkgesteld onder een lokaal contract tot aan de datum van de indiening van de bijlage 16 in rekening worden gebracht. Hij heeft momenteel een aanvraag tot hernieuwing van de gecombineerde vergunning ingediend bij een andere Belgische werkgever (lokaal contract). Betrokkene kan een nieuwe aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene indienen vanaf 05.09.2030."*

De verzoekende partij stelt nu dat een in tijd beperkt verblijf volgens haar geen beletsel vormt voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene. Zij betoogt dat zij wel degelijk haar aanvraag indiende vanuit de rechtspositie als werknemer van een Belgische werkgever. De verzoekende partij bekwam immers op 23 oktober 2025 een gecombineerde vergunning (bijlage 46) voor tewerkstelling bij de Belgische werkgever THE SIXTH DIMENSION BV met ondernemingsnummer 643.454.052.

De verzoekende partij werkte van 6 januari 2020 t/m 5 september 2025 als gedetacheerde werknemer voor rekening van de buitenlandse werkgever TATA CONSULTANCY SERVICES LIMITED Nariman 400021 Mumbai, India. Op 5 september 2025 startte de verzoekende partij als werknemer bij THE SIXTH DIMENSION BV.

Er is geen twijfel dat de verzoekende partij pas op 5 september 2025 is beginnen werken bij een Belgische onderneming.

Uit het tweede lid, 5° van artikel 15bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling die in het Rijk verblijft uitsluitend om redenen van tijdelijke aard wordt uitgesloten. Ook artikel 3 van Richtlijn nr. 2003/109/EG bepaalt dat onderdanen van derde landen die in een lidstaat verblijven uitsluitend om redenen van tijdelijke aard als gedetacheerd werknemer van een dienstverlener in het kader van grensoverschrijdende dienstverlening, of als verlener van grensoverschrijdende diensten, of in gevallen waarin hun verblijfsvergunning formeel beperkt is, uitgesloten worden van de richtlijn.

De verzoekende partij betwist niet dat zij zich in dit laatste geval bevindt. Zij werkte initieel immers als werknemer van een Indiase onderneming als 'gedetacheerd werknemer'.

Dat de verzoekende partij haar aanvraag deed op het moment dat zij wel in dienst was van een Belgische werkgever doet aan het voorgaande niets af.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de motivering van de verwerende partij in de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat "*Het tijdelijke verblijf van betrokkene in het kader van zijn detachering als werknemer voor rekening van de buitenlandse werkgever TATA CONSULTANCY SERVICES LIMITED Nariman 400021 Mumbai, India (van 06.01.2020 tem 05.09.2025) wordt uitgesloten bij de berekening van de 5 jaar verblijf."*
In het arrest Singh van het Hof van Justitie, waar de verzoekende partij naar verwijst wordt juist gesteld:

"Zo sluit artikel 3, lid 2, onder e), van richtlijn 2003/109 verblijven 'om redenen van tijdelijke aard' uit van haar toepassingsgebied. Dergelijke redenen impliceren immers een niet duurzame vestiging van de derdelander in de betrokken lidstaat. De richtlijn geeft hiervan enkele voorbeelden van verblijven die verband houden met activiteiten die van nature tijdelijk zijn, zoals au-pairwerk, seizoensarbeid of grensoverschrijdende dienstverlening."

Dit arrest treedt net het standpunt van de verwerende partij bij.

In het arrest E.K. (zaak C-624/20, ECLI:EU:C:2022:639) van het Hof van Justitie wordt wederom gesteld dat artikel 3, lid 2, onder e) van richtlijn 2003/109 bepaalt dat deze richtlijn niet van toepassing is op derdelanders 'die uitsluitend om redenen van tijdelijke aard verblijven' op het grondgebied van de betrokken lidstaat.

Zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, weerspiegelen redenen van tijdelijke aard in de zin van artikel 3, lid 2, onder e) van richtlijn 2003/109 op het eerste gezicht niet de bedoeling van de derdelander om zich duurzaam op het grondgebied van de lidstaten te vestigen.

Deze letterlijke interpretatie van de termen 'die uitsluitend om redenen van tijdelijke aard verblijven', bedoeld in artikel 3, lid 2, onder e) van richtlijn 2003/109, wordt geïllustreerd door de lijst van verblijven waarvan de redenen een dergelijk kenmerk vertonen, zoals opgenomen in deze bepaling.

Er worden namelijk uitdrukkelijk, bij wijze van voorbeeld, verblijven vermeld van derdelanders als au pair of seizoensarbeider, als gedetacheerde werknemer die door een dienstverlener wordt uitgezonden om grensoverschrijdende diensten te verrichten, of als grensoverschrijdende dienstverlener. Dergelijke verblijven hebben als gemeenschappelijk objectief kenmerk dat zij strikt beperkt zijn in de tijd en bedoeld zijn van korte duur te zijn, zodat zij geen duurzame vestiging van een derdelander op het grondgebied van de betrokken lidstaat mogelijk maken.

Bijgevolg moet worden geoordeeld dat, gelet op de bewoordingen en de ontstaansgeschiedenis van artikel 3, lid 2, onder e) van richtlijn 2003/109, het begrip verblijf 'uitsluitend om redenen van tijdelijke aard' in de zin van die bepaling elk verblijf op het grondgebied van een lidstaat omvat dat uitsluitend gebaseerd is op redenen die objectief het kenmerk hebben dat zij strikt beperkt zijn in de tijd en bedoeld zijn van korte duur te zijn, zodat zij geen duurzame vestiging van de betrokken derdelander op het grondgebied van die lidstaat mogelijk maken.

Bovendien betreffen de twee arresten van de Raad die de verzoekende partij aanhaalt een heel andere situatie dan in casu. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat voormelde rechtspraak in casu dan ook naar analogie kan worden toegepast. Ten overvloede merkt de Raad op dat haar arresten geen precedentenwerking hebben.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3, lid 2, sub e van richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezeten onderdanen van derde landen, van de artikelen 15 en 15bis, §1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

"8. Uit de feitelijke omstandigheden en de historiek van de verleende gecombineerde vergunningen blijkt onder meer dat verzoeker reeds meer dan 5 jaar in ons land verbleef tentijde van de aanvraag van het statuut langdurig ingezetene.
Zo onderlijnen de overwegingen voorafgaand aan richtlijn 2003/109/EG de ratio legis die er voor langdurig ingezetenschap toe doet:

"De integratie van onderdanen van derde landen die duurzaam in een lidstaat zijn gevestigd is van wezenlijk belang voor de bevordering van de economische en sociale samenhang, een fundamentele doelstelling van de Gemeenschap, die is opgenomen in het Verdrag." (overw. 4)

"Het belangrijkste criterium voor de verwerving van de status van langdurig ingezetene is de duur van het verblijf op het grondgebied van een lidstaat. Het moet gaan om een langdurig en ononderbroken verblijf, waaruit blijkt dat de betrokkene sterke banden met het land heeft gekregen. Daarbij moet een zekere flexibiliteit mogelijk zijn om rekening te houden met omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaat tijdelijk verlaat." (overw. 6).

Het belang van de integratie van derdelanders die duurzaam verblijven in een lidstaat, en dus sterke landen met die lidstaat hebben opgebouwd, kan met andere woorden niet worden onderschat.

Arrest Singh maakt met de interpretatie van deze richtlijn daarenboven duidelijk dat derdelanders waarvan het verblijfsrecht weliswaar formeel beperkt is, doch die zich op duurzame wijze gevestigd hebben in een lidstaat niet zonder meer kunnen worden uitgesloten van het toepassingsgebied van deze richtlijn. Een formeel tijdelijk verblijfsrecht sluit de intentie – en aanwezigheid – van een duurzaam verblijf namelijk niet uit. Zo besloot ook de RVV in haar arresten d.d. 11 april 2025 (324 956) en 11 juli 2024 (309 552). Het tegendeel besluiten, zoals in het geval van verzoeker, zou die ratio legis dan ook grandioos tegenspreken.

9. Hoewel de richtlijn inderdaad niet beoogt van toepassing te zijn op wie een verblijfsreden van louter tijdelijke aard heeft zonder enige intentie om zich op meer langdurige wijze te vestigen in een lidstaat kan, individueel onderzocht, moeilijk gesteld worden dat dit het geval is bij verzoeker. Na 2 eerdere jaren waarin hij als gedetacheerde werknemer zou hebben gewerkt voor klanten van Tata Consultancy Services Limited, Nariman 400021 Mumbai, India in 2019 en 2020, werkte hij vervolgens voor Tata Consultancy Services Belgium, met ondernemingsnummer 0446 780 020, gevestigd te 1932 Zaventem, Lenneke Marelaan 6.

Vanuit die tewerkstelling bediende hij als IT – professional de verschillende klanten van Tata Consultancy Services Belgium in ons land.
Verzoeker stelt dat men bij een dergelijke volgehouden tewerkstelling via éénzelfde werkgever, a fortiori wanneer 5 jaar van die 7 jarige periode een in België gevestigde entiteit ervan betrek, moeilijk kan stellen dat dit een verblijf in het Rijk betrek van redenen van loutere tijdelijke aard…

§1. Schending artikel 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen

10. Dat verwerende partij zonder meer besluit dat verzoeker enkel en alleen omwille van zijn initieel detacheringsstatuut buiten het toepassingsgebied van richtlijn 2003/109/EG valt en bijgevolg geen aanspraak kan maken op het statuut van langdurig ingezetene is gebaseerd op een simplificering van de concrete

omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt en kan met andere woorden niet volstaan om de bestreden beslissing in kwestie te verantwoorden.

De feitelijke historiek in casu verschilt sterk van een mogelijks "typische detachering" voor een project van een aantal maanden, het au pair zijn voor een jaar, dan wel het in een land zijn voor een specifieke studierichting, die de Europese wetgever met artikel 3, lid 2 Richtlijn 2003/109/EG heeft willen beogen als uitzonderingstoestanden die inherent a priori tijdelijk zouden zijn.

Verwerende partij motiveert aldus niet waarom zijn feitelijke arbeidstoestand in ons land inherent tijdelijk van aard zou zijn geweest, terwijl immers alle andere elementen in het dossier wijzen op een verzoeker en verblijfsdynamiek die wel degelijk langdurig verblijf beoogt en behelst.

Verzoeker heek zich gedurende nu bijna 7 jaar in ons land geïntegreerd, steeds professioneel actief geweest, steeds wettig verblijf gehad, én werkt op heden voor Belgische werkgevers in een sector waarbij de Belgische overheid smeekt om arbeidsinstroom.

§2. Schending redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel

11. Door al te formalistisch de door verzoeker voor Tata Consulting Services gewerkte periode als "detachering" en "verblijf van louter tijdelijke aard" te bestempelen creëert verwerende partij een buitenproportioneel verschil in behandeling waar geen redelijke legitieme reden voor te bedenken is.
Het gebrek aan enige aandacht voor de feitelijke situatie van verzoeker, en dus de omstandigheden in casu, getuigen van een wezenlijk gebrek in de plicht van verwerende partij ten aanzien van verzoeker.
12. Ten eerste moet men vaststellen dat hij intussen meer dan zes jaar hier verblijft en zich duidelijk effectief economisch integreerde en verder integreert – zoals richtlijn 2003/109/EG tevens als belangrijkste criterium aanmerkt.

Alleen al het feit dat hij sinds 2024 sociale zekerheidsbijdragen correct betaalt en zelfstandig een contract afsloot met een Belgische werkgever toont die integratie ongetwijfeld aan.

Zijn detachering als consultant voor Belgische bedrijven onderschrijft die stelling nog meer. Koppelen we terug naar de problematiek van louter formeel tijdelijke verblijfsstatuten verkeerdelijk beschouwen als onverenigbaar met de intentie van een duurzaam verblijf (en dus hoe de RVV en het HvJ die redenering van de administratie in het verleden terecht terugfloot als een foutieve premisse), kan men diezelfde redenering onderuithalen op grond van de intussen lang gepasseerde detacheringsopdracht van verzoeker.

Daarnaast mag men niet vergeten dat verzoeker, als hoogopgeleide derdelander, ook aanspraak zou kunnen maken op de Europese blauwe kaart zoals voorzien in artikel 61/27 Vreemdelingenwet – waarvoor de toegangsvoorwaarden sowieso een stuk soepeler zijn gelet op de aantrekkelijkheid van dergelijke profielen voor de Europese economie. Het pure toeval dat hij zijn start maakte via een andere toegangsweg – die van detachering – zou er niet toe mogen leiden dat dit zomaar (en al zeker niet op grond van een puur formeel argument) aan de kant geschoven wordt.

Meer nog, verzoeker vandaag is aan het werk is met een contract voor onbepaalde duur voor een Belgische werkgever. In dat kader bekwam hij tevens verlenging van zijn gecombineerde vergunning tot november 2028, wanneer hij in feite bijna een decennium deel zal uitmaken van -en bijdragen aan – de Belgische maatschappij, wat nota bene het dubbele is van de vereiste periode voor de toekenning van de status van langdurig ingezetene.

13. Men moet uiteindelijk van een zorgvuldige overheid kunnen verwachten dat zij de individualiteit van de zaak mee in overweging neemt, en op basis daarvan een weloverwogen, werkelijk onderbouwd en redelijk besluit neemt in lijn met wat richtlijn 2003/109/EG (en bij uitbreiding artikel 15 en 15bis Vreemdelingenwet) vooropstellen. De bestreden beslissing laat echter niet toe te begrijpen hoe verwerende partij met inachtneming van die principes tot dergelijk resultaat is kunnen komen. Exact dezelfde persoon die - puur formeel - in andere omstandigheid zou zitten en het land niet zijn binnengekomen als gedetacheerde zou namelijk wél volledig in aanmerking komen. Profielen als dat van verzoeker worden zelfs toegejuicht en zijn een werkelijke aanwinst. De keuze om zijn méér dan vijf jaar ononderbroken en legale aanwezigheid in ons land simpelweg terzijde te schuiven gaat duidelijk elke redelijkheidsgrens te buiten.

De beslissing van 19 januari 2026 schendt dan ook het doel van richtlijn 2003/109/EG zoals bepaald in artikel 1 ervan alsmede de overwegingen 4 en 6 van diezelfde richtlijn, in combinatie met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur betreffende de redelijkheid, gelijkheid en proportionaliteit én artikel 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen.

Aangezien de middellen ernstig en gegrond zijn,"

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. De verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als zij zelf op een andere wijze werden behandeld. Uit de bespreking van het eerste middel is dit bovendien ook al gebleken. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen

De verzoekende partij zet in feite in haar tweede middel haar argumentatie zoals uiteengezet in haar eerste middel, verder.

Zij betoogt opnieuw dat de verwerende partij volgens haar op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat het tijdelijk verblijf van 6 januari 2020 tot en met 5 september 2025 niet meetelt voor de berekening van de in artikel 15, §1 bedoelde periode van 5 jaar. Uit de feitelijke omstandigheden en de historiek van de verleende gecombineerde vergunningen blijkt volgens de verzoekende partij onder meer dat zij reeds meer dan 5 jaar in ons land verbleef op het moment van de aanvraag van het statuut van langdurig ingezetene. De verzoekende partij verwijst nu bijkomend naar de overwegingen voorafgaand aan richtlijn 2003/109/EG en de ratio legis die er volgens haar voor langdurig ingezetenschap toe doet. Ze wijst op het belang van de integratie van derdelanders die duurzaam verblijven in een lidstaat, en dus sterke banden met die lidstaat hebben opgebouwd, wat volgens haar niet kan worden onderschat.

De Raad stelt op dit punt vast dat de voorafgaande overwegingen aan de richtlijn uiteraard niets afdoen aan het feit dat de bepalingen van de richtlijn zelf duidelijk zijn, zoals ook blijkt uit de bespreking van het eerste middel. De richtlijn stelt duidelijk dat zij niet van toepassing is op onderdanen van derde landen die in een lidstaat verblijven uitsluitend om redenen van tijdelijke aard als gedetacheerd werknemer van een dienstverlener in het kader van grensoverschrijdende dienstverlening, of als verlener van grensoverschrijdende diensten, of in gevallen waarin hun verblijfsvergunning formeel beperkt is. De verzoekende partij betwist bovendien niet dat zij zich in dit laatste geval bevindt, aangezien zij zoals zij zelf

aangeeft van 6 januari 2020 tot en met 5 september 2025 voor een Indiase werkgever heeft gewerkt in België.

De Raad merkt verder op dat de verzoekende partij zelf aanhaalt dat, "*Hoewel de richtlijn inderdaad niet beoogt van toepassing te zijn op wie een verblijfsreden van louter tijdelijke aard heeft zonder enige intentie om zich op meer langdurige wijze te vestigen in een lidstaat*". Zij is echter van oordeel dat dit van haar, individueel onderzocht, moeilijk gesteld kan worden. De Raad kan de verzoekende partij wel volgen waar zij stelt dat kan worden aangenomen dat zij zich na al die jaren in België heeft geïntegreerd, maar dit doet niets af aan de duidelijke inhoud van de wetsbepalingen zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel.
In de verdere uiteenzetting van haar tweede middel lijkt de verzoekende partij verder te willen laten uitschijnen dat zij slechts twee jaar werkte voor haar Indiase werkgever, waarna zij voor dezelfde onderneming, maar dan de Belgische vestiging zou gewerkt hebben. De verzoekende partij maakt daarmee echter niet aannemelijk dat het een verschil zou maken dat zij, zoals zij in haar tweede middel zelf aangeeft, een volgehouden tewerkstelling heeft via éénzelfde werkgever, waarvan 5 jaar van die 7 jarige periode bij een in België gevestigde entiteit ervan, enig verschil zou maken. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze toepassing maakte van de in de bestreden beslissing aangegeven rechtsregels, zoals ook al is gebleken uit de bespreking van het eerste middel. De loutere bewering van de verzoekende partij dat het in casu zou gaan om *"een simplificering van de concrete omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt en met andere woorden niet (kan) volstaan om de bestreden beslissing in kwestie te verantwoorden.",* maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de feitelijke historiek in casu sterk zou verschillen van een mogelijke 'typische detachering' voor een project van een aantal maanden, het au pair zijn voor een jaar, dan wel het in een land zijn voor een specifieke studierichting, die de Europese wetgever met artikel 3, lid 2 Richtlijn 2003/109/EG heeft willen beogen als uitzonderingstoestanden die inherent a priori tijdelijk zouden zijn. De Raad merkt bovendien op dat de verzoekende partij zelf in haar tweede middel de woorden "*Zijn detachering als consultant voor Belgische bedrijven onderschrijft die stelling nog meer"* in de mond neemt. Daarmee geeft de verzoekende partij aan dat zij zich wel degelijk bewust is van het feit dat zij de 5 eerste jaren als gedetacheerd werknemer in de zin van de richtlijn heeft gewerkt.

Het betoog van de verzoekende partij waar zij stelt dat *"Daarnaast mag men niet vergeten dat verzoeker, als hoogopgeleide derdelander, ook aanspraak zou kunnen maken op de Europese blauwe kaart zoals voorzien in artikel 61/27 Vreemdelingenwet – waarvoor de toegangsvoorwaarden sowieso een stuk soepeler zijn gelet op de aantrekkelijkheid van dergelijke profielen voor de Europese economie. Het pure toeval dat hij zijn start maakte via een andere toegangsweg – die van detachering – zou er niet toe mogen leiden dat dit zomaar (en al zeker niet op grond van een puur formeel argument) aan de kant geschoven wordt."* doet in casu niet ter zake. Het staat de verzoekende partij overigens vrij een dergelijke kaart aan te vragen indien zij van mening is dat zij daarvoor in aanmerking komt. Zij maakt alvast niet aannemelijk dat zij dit ook gedaan heeft.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder bovendien dat de verwerende partij wel degelijk rekening houdt met het feit dat de verzoekende partij vandaag aan het werk is met een contract voor onbepaalde duur voor een Belgische werkgever, en dat zij in dat kader tevens verlenging van haar gecombineerde vergunning tot november 2028 bekwam. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing immers expliciet aan dat betrokkene een nieuwe aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene kan indienen vanaf 5 september 2030.

De uiteenzetting van de verzoekende partij in haar tweede middel doet dan ook niets af aan de conclusie uit de bespreking van het eerste middel.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op acht september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU